

Mély fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy szeretett

RIEDL GYULA

vasdiplomás erdőmérnök

testvérünk, nagypapánk, tagtársunk,
az OEE tiszteletbeli tagja,
a Bedő Albert Emlékérem kitüntetettje,
a Wagner Károly Erdészeti Szakkönyvtár vezetője,
életének 91. évében
2005. augusztus 1-én csendesen elhunyt.

Az Országos Erdészeti Egyesület saját halottjának tekinti.

Búcsúztatását 2005. augusztus 25-én, 9,00 órakor a
Wagner Károly Erdészeti Szakkönyvtárban tartjuk, majd

hamvait 11,15 órakor az Óbudai temetőben a katolikus szertartás szerint kísérfük utolsó útjára.

Emlékét szeretettel őrzik:
testvérei: Anna, Lackó, unokái: Móni, Barbara, Szonja, menyei: Marika, Éva, veje: Gábor, sógornője: Gizi,
rokonai, barátai, ismerősei,
az Országos Erdészeti Egyesület tagsága.

Gyászmise: 2005. augusztus 30. 17,15 órakor a Városmajori templomban.

Táviratcím: Moranszki Mónika, 1034 Budapest Szőlő u. 37. I/4.

Búcsú Riedl Gyulától

A Wágner Károly könyvtárban a Pilisi Parkerdőgazdaság Budapesti Erdészete és az Egyesület közös szervezésében vettünk végső búcsút Gyula bácsi hamvaitól. A könyvtár faragott díszasztalán felravatoltott urna alatt az Egyesület koszorúja, mellette az Egyesület zászlaja, amit Martos Ákos és Kacsvimzski Tamás hallgatók tartottak. Az érkezőket a cserlombbal feldíszített fahídon koszorú fogadta, mely jelezte, hogy hol lett rosszul Gyula bácsi. Ettől a pillanattól kezdve később csak rövid pillanatokra volt tudatánál.

Az előadóteremben folyamatos videóvetítés idézte Riedl Gyula élő alakját, azt a korszakot idézve, amikor Egyesületünk ősi székháza felépült.

A búcsúztató délelőtt 9 órakor kezdődött a 21. zsoltár idézetével, melyet Pápai Gábor olvasott fel. Ezután Cserép János elnök az Egyesület ne-

vében, majd Szász Tibor a seniorok nevében, Oroszi Sándor az Erdészettörténelmi szakosztály nevében, végül a könyvtár és a Titkárság nevében Sárvári János és Ormos Balázs búcsúzott. (Az utóbbiak gondolatait a főtükör olvastatta fel.)

Az erdészhimnusz elhangzása után, a hagyományokat követve, az előadóterembe vonultak a gyászoló jelenlévők, ahol a poharakba töltött vörösborral hajtottak fejet Gyula bácsi fényképe előtt, majd az emlékére üritett poharat összetörték.

Az egyházi búcsúszertartás az Óbudai Temető ravatalozójában zajlott. Koszorúk, csokrok, virágok borították a helységet. A pap búcsúszavai és a hamvak végső nyughelyre helyezése előtt Pápai Gábor mondta el Papp Lajos Átváltozásaink című versét. A szertartás, a búcsú az Erdészhimnusz hangjaival zárult.

Elnöki búcsúztató

Kedves gyászoló család, fájdalommal telt erdészek, barátok, tisztelők!

Búcsúzni gyűltünk egybe Gyula bácsi hamvaitól! Ezen a helyen, ahol valószínűleg a legjobban érezte magát az otthonon kívül. Rajongásig szeretett Egyesülete és a seregyeni könyv között, melyek közül néhány ki tudja hová kalldott volna el Gyula bácsi nélkül. A szakmán kívülállóknak bizonyára kicsit rendhagyónak tűnik a sajátos erdészbúcsúztató, de mindent úgy szerveztünk, ahogy Gyula bácsinak tetszene. Mert a selmeci hagyományt éppúgy tisztelte, mint az egyenes derekú, őszinte kollégákat.

Kilencvenegy éves hosszú élete 1914-ben kezdődött: a háborús cselekmények elől menekülő család a Heves megyei Makláron tartózkodott, amikor megszületett. Ahogy mesélte, IV. Károly király kihallgatáson fogadta édesapját, s így adódott, hogy – s ezt fénykép

bizonyítja – a király ölében is lovagolhatott négyéves korában.

Szülei meleg szeretettől átitatott, szigorú nevelésben részesítették. 1932-ben az esztergomi Szent Benedek-rendi Bencés Gimnáziumban érettségizett. Sportolt, és természetes volt, hogy a cserkész tízparancsolatának szelleme itatta át a kamaszkorú diák lelkét. Édesapja az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányi tagja, így már hetedik gimnazista korában az Erdészeti Lapok rendszeres olvasója. A családban se szeri, se száma az erdészeknek, így nincs csodáltnivaló abban, hogy az érettségi után a soproni Bányá-, Kohó- és Erdőmérnöki Főiskola Erdőmérnöki Karára iratkozott be. Főiskolai tanulmányai mellett őszinte lelkesedéssel élte a diákévek bolondságait, felszabadult lelkülettel, de minden helyzetben korrektül és becsülettel. Az Ifjúsági Kör lelkes tagja, meghatározó egyénisége, majd később titkára, a Szent Imre Kör elnöke. Mint szigorú erdőmérnök köszönthette báró Waldbott Kelemen egyesületi elnököt, és csodálhatta Bíró Zoltán szónoki tehetségét.

1939 májusában a család tizenhatodik erdésztagjaként vette át mérnöki oklevelét. Ennek öröme Schmauser bácsinál huszárrostélyost evett és vörösbort ivott, mely szokását hosszú életén keresztül hűen megtartotta.

Mérnöki munkáját Munkácson, a Latorica Részvénytársaságnál kezdte. Szolyván lett az erdőgondnokság ideiglenes vezetője.

Bustyaházára került, ahol Radó Gábor főerdőtanácsos kezébe tette le a hivatali esküt.

Ahogy visszaemlékezésében olvashatjuk, a Kárpátalján eltöltött évek szakmai munkájának csúcsát jelentették. 1944 októberében az utolsó szerelvényvel hagyta el munkahelyét. Budapesten a Honvédelmi Központban katonaruhába öltözött, és viszontagságos út után amerikai fogságba esett.

1945 közepén szabadult és szolgáltatételre jelentkezett Molcsányi Gábor minisztériumi osztályfőnöknél.

Győrbe került igazgatási osztályvezetőnek. 1951-ben Tömpe István az erdőközpontba helyezi termelési osztályvezetőnek.

1957-ben – büntetésül a forradalmi munkástanácsi részvétele miatt – az Erdészeti és Faipari Tervező Irodához helyezték. Itt dolgozott 1976 december végéig, mikor is nyugállományba vonult.

Szakmai életútja mellett számunkra sokkal többet jelent az Országos Erdészeti Egyesületben végzett tevékenysége.

1940-ben lépett be és mindig büszke volt rá, hogy tagsági oklevelét báró Waldbott Kelemen adta át. Azonnal megalapította 110 fővel a Győri Helyi Csoportot, melynek titkára volt 51-ig. Ha szóba került, kitörő lelkesedéssel beszélt a pezsgő egyesületi életéről, a tarokkpartikról, a szakosztály összejöveteleiről, nótázásokról.

1954-ben elnökségi taggá választották. A MTESZ Díjbizottságának tagja volt, elősegítve az erdészeti termékek elismerését.

1974-ben lett az Egyesület titkára, ahol tevékenységének köszönhetően restaurálták Bedő, Divald és Wagner életnagyságú portréját. Kitartóan és lelkesen működött közre az Egyesület alapítása 1851. június 30-ai dátumának elismertetésében.

Olykor szomorúan állapította meg, hogy a mai egyesületi élet már nem a régi. Sajnálattal vette tudomásul, hogy a zaklatott életvitel – elsősorban a fiatalok körében – nem ad lehetőséget a meghitt együttlétekre, beszélgetésekre.

Halálával véget ért egy korszak az Egyesület életében. Elment Gyula Bácsi, a vasdiplomás erdőmérnök, a Bedő Albert Emlékérem tulajdonosa, az Egyesület tiszteletbeli tagja. Elment, de hátrahagyott egy olyan örökséget, melyet az őt ismerőknek kötelessége ápolni, továbbvinni, és örökké emlékezni rá.

Betegségében rövid időre eszmélt öntudatában papírt és íróeszközt kért és lassan, tisztán kivehetően írta le: OEE.

Köszönjük Gyula Bácsi!

Szász Tibor búcsúztatója

Kedves Gyula Barátom!

Megrendülve állok hamvaidd előtt. Nem tudom elhinni, hogy itt hagytál bennünket. Ezért szólítalak meg most is úgy, ahogy ezt közel hatvan éven át tettem.

Te örökké optimista, a jövőben bízódó, a legnagyobb csapásokat is Titánként elviselő, szemünkben halhatatlan személyiség voltál. Most is fülemben csengenek a szavaid, amikor a székházunk elvétele után Mihályi Zoli bátyánk kérésére segítettünk áthordani a Nyári Pál utcába a háborúban megmaradt, és az ostrom után a megszállók által még jobban tönkretett bútorokat, iratokat és könyveket. A teljes reménytelenség közepén azt mondtad, hogy „meglátjátok, lesz nekünk még szépen berendezett egyesületi otthonunk és könyvtárunk.”

A könyvtárra vonatkozó jóslatod első sorban a Te hangyaszorgalmad és sok munkád eredményeként meg is valósult. E nagyjértékű tetteddel örök életre bevésed a neved az Országos Erdészeti Egyesület történetébe. Ezért az immár szintén

ultra supra veteránokká öregedett balekjaid hálás köszönetet mondunk.

Remélve azt, hogy a székházunkra mondott jóslatod is teljesül, búcsúzom tiszteletbeli tagok és a Szeniorok Tanácsa nevében: NYUGODJ BÉKÉBEN!

Oroszi Sándor búcsúbeszéde

Az Egyesület Erdészettörténeti Szakosztálya nevében búcsúztatom Gyula Bácsit, mindannyiunk kedves kollégáját. Azzal kezdem ezt a búcsúztatást, hogy meg van írva a Bibliában: az embernek meg kell halni! Érdekes, hogy Gyula Bácsival erről nagyon kevésszer beszélünk. Egyetlen egy alkalommal – emlékszem rá – mikor a csillagvölgyi könyvtár látogatására készültünk és a Moszkva téren kellett volna találkozni, Gyula Bácsi nem jött el. Ilyen soha nem történt, és csak hónapok múlva tudtam meg, hogy akkor halt meg az egyik fia.

Az embernek meg kell halni, és mégis Gyula Bácsinak ilyen módon az életé-

re, a munkásságára emlékezünk az Erdészettörténeti Szakosztály nevében is. Tulajdonképpen három témát emelnék ki: Az első, az Egyesület történetére, alapítására vonatkozó kutatása, munkássága, lektori véleménye, és az, hogy 1851, illetve 1866 közül melyik is az a biztos pont, amely az egyesület alapítását jelenti. A második: Gyula Bácsi nagyon pontosan vezette a tisztelt kollégák életrajzának azt a bizonyos két dátumát, a születését és a halálát. Mindig hozzá fordultunk, amikor valakiről valamilyen megemlékezés, évforduló, vagy bármiféle olyan életrajzi adatra volt szükség, melyet ő egyrészt feljegyzett, másrészt pedig meg is élt, meg is tudott mondani és segítette az Erdészettörténeti Szakosztály ilyen irányú munkáját. A harmadik, a személyes visszaemlékezések. Éppen a legutolsó egyik könyvvel kapcsolatos írásban emlékeztem meg róla, amikor elmondta a Tanulmányi Erdőgazdaság alapításának a történetét. Én mindig az ilyen megbeszélések után csináltam egy kis jegyzetet, és pont ez került most legutoljára a kezembe. És ennek a visszaemlékezésnek a megjelölt példányát szerettem volna odaadni a nyár elején, de elmaradt. Most már nem tudom neki így átadni ...

Az egyesületi kiadványok egyik első olvasója volt Gyula Bácsi. És ilyen

szempontból az Erdészettörténeti Szakosztálynak is lelkes és, hát mondjam azt, ösztönző tagja és támogatója volt.

Végül, az Erdészettörténeti Szakosztály egy ülésére emlékszem, mégpedig amikor Csillagvölgyben a mi szakosztályunk tartotta legelőször a szakosztályülést. Ez volt az újonnan berendezett könyvtárban az első szakosztályülés. És akkor mondta Gyula Bácsi – és itt térnék vissza arra, hogy az embernek meg kell halni –, hogy valószínűleg ez volt az utolsó munkám itt az egyesületben. Hát nem ez volt, hanem még meg kellett élni ezt a könyvtár áthelyezést is, és hát ez a munkája Gyula Bácsinak, amelyik előtt itt állunk, és ez előtt hajtsunk fejet Gyula Bácsi szakosztályi, illetve egyesületi munkája mellett, legelőször a könyvtár munkája előtt!

Egyesületi búcsúztató

Képtelenség elbúcsúzni Riedl Gyula bácsitól. Aki ide jön a könyvtárunkba, mindig Gyula bácsival lesz. Árad a helyiségből a lény, szellemisége. Sárvári János szavait segítségül hívva, aki közvetlen munkatársa volt, emlékezem a múlt együtt eltöltött óráira és gondolkodom a jövő szellemi együttléteire.

Itt a könyvtárunkba belépve az ember nemcsak azt a hasonlíthatatlan illatot érzi, ami belengi a műemlék könyvtárakat, a régi könyvek illatát, hanem szembetalálkozik a múlt egy darabjával, egy szigettel, amit egyetlen ember, Riedl Gyula akarata segített megmenteni a másnak.

Sokszor jöttünk, jöttem ide, hozzá, de tudtam, hogy elégszer nem jöhetek. Valósággal rettegettem, mi lesz, ha nem találom már itt. Még ki sem mondtam, mi célból jöttem, ő már sorolta is egyező gondolatait: szerényen, nem tolakodóan, barátián, tanítva, javasolva, benne az erdőgazdasági vezérgazgató-helyettes tapasztalataival, a hivatali ember precízsgével, az egyesületi tisztségviselő felelősségérzetével és emberiséggel, sok emberséggel, ami belőle áradt. Otthonról hozta a reklámszatyor-

ban, szalvétába csomagolva munkatársának és a főtitkárnak a harapni valót, a kávé, mert itt nem volt az irodában. A szobájában az irodai körasztal csodálatosan megerítve várta a megbeszélést. És előkerült a vörösbor is a beszélgetés során, hogy a gondolatok szabad áramlását segítse. Hiszen, amint mondta: „Orvostudományi tény, hogy van gyógyító kéz, gyógyító kés és van gyógyító víz. A doktor tudja, amit én is, hogy van gyógyító bor is, ám receptre nem írja. Ezért én ajánlom, hogy egészségéd gyanánt sok szekszárdi vöröset igyál.” Ez a baráti együttlét volt az úgynevezett FELTÖLTÉS, valójában feltöltődés, melyben mi szerencsések részesülhettünk. Az Egyesület, az emberség, a jövőben való tisztességes hit vezérelte felelősségtudat, az Egyesület és a szakma iránt. Hihetetlen memóriája ontotta az évszámokat, tényeket, javaslatokat. Gyula bácsi mesélt, tanított. Remélem a FELTÖLTÉS hatott, legalább is most úgy érzem, elindított egy folyamatot, mely az Egyesület iránti felelősséget állítja középpontba. Mert az Egyesület maga az erdészeti szakma, az Egyesület, ami – ahogy Gyula bácsi mindig mondta – soha nem követel és parancsol, csak kér és köszön. Sokszor hangoztatta azt is, hogy őt az Egyesület tartja életben.

Remélem tudok, remélem, tudunk élni a hagyatékkal, tovább menteni, amit kaptunk. Mert most már rajtunk a sor. Nekünk kell felnőtként viselkedni, mert aki eddig levette a vállunkról a terhet már nem tud közvetlenül segíteni. Úgy érzem, hogy Riedl Gyula bácsi az Egyesület Papája, a mi Papánk is volt. Ne haragudjanak meg a kedves család tagok. Most mi egyesületi gyerekek magunkra maradtunk és meg kell állni a helyünket a továbbiakban, rá való tekintettel is.

Minden mondatát átjárta az Egyesület szeretete, az Egyesületé, amelynek jó szelleme, hagyományainak őrzője és legnagyobb tisztelője volt. Aki vele ta-

lálkozott akár csak egy percre is, nem vonhatta ki magát ez alól a hatás alól. Egy kicsit mindenki több lett, egy kicsit mindenki – aki ismerte őt – jobban kezdte szeretni és tisztelni a kort, a hagyományokat és a szakmát, általa egy kicsit mindannyian jobbá váltunk.

Valamikor fiatalemberként hitet tett az Országos Erdészeti Egyesület mellett, mikor annak tagja lett és ez a hit járta át a későbbiekben minden cselekedetét. Százzámra toborzott új tagokat, szervezte a helyi csoportok munkáját, gyűjtötte és védte az egyesületi ereklyéket, a könyvtárat pincébe, sötét folyosókon, elhagyott szolgálati lakásba, volt istállóba menekítette, költöztette, kézben és ruháskosárban cipelve a könyveket, képeket, a szétszedett bútorokat. Mindig voltak kedves kollégák, akik segítettek neki helyet találni, megőrizni és később méltóképpen elhelyezni egykori könyvtárunkat, legfőképp a Pilski Parkerdő vezetői és munkatársai. Igen hálás volt érte.

Riedl Gyula volt, aki munkatársai segítségével számba vette a teljes könyvtárlományt és elkészítette annak katalógusát. Ő volt, az is, aki megőrizte a könyvtárat, ellenállva a MTESz beolvasztási szándékának és megmentette a régi bútorokat a kidobás rémétől. Ő volt, aki az Egyesület levéltárát megővta attól, hogy felelőtlen emberek eltüzeljék. Ő volt, aki közreműködött abban, hogy a könyvtárnak hivatalos státusza, alapító okirata legyen és Ő volt az is, aki ismertté tette a könyvtárat itthon és külföldön egyaránt, hiszen több földrész könyvtáraival alakított ki együttműködést. Sok ezer főnyi csoportot és egyéni látogatót fogadott a könyvtár, mióta a Csillagvölgyben elhelyezve látogathatóvá vált. Fáradhatatlan szeretettel és lendülettel kalauzolt minden érdeklődőt, és csak néhány perc kellett ahhoz – bármilyen ország, akár milyen magas rangú társaságáról is volt szó –, hogy őket is elragadjja a hév, az a lelkesedés, amivel Gyula bácsi meghívott minden ideérkezőt egy időutazásra.

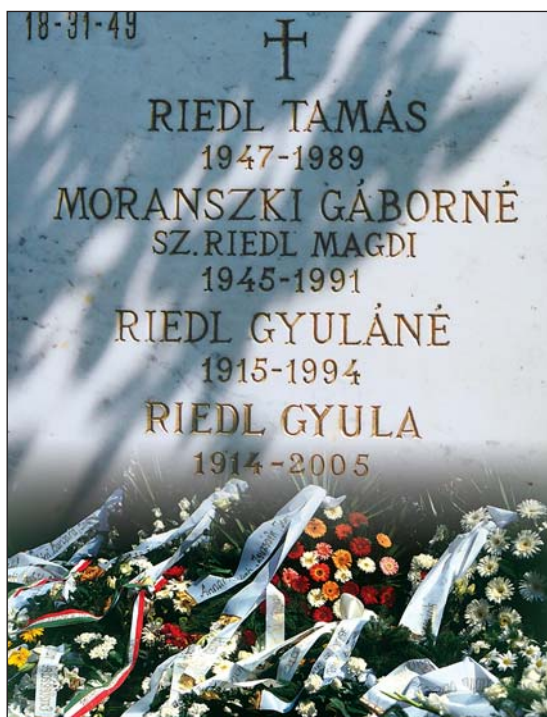

A tizenéves gyerekekkel éppúgy szót értett, mint kortársaival. Büszke volt, hogy a látogatóhoz igazította mondánivalóját. Mást hangsúlyozott az érdeklődő természetvédőnek, mást a hivatalnoknak és mást a politikusnak, és a siker nem maradhatott el. Maga kereste meg a legmegfelelőbb helyet az újabb begyűjtött emlékeknek és büszkén mutatta, hogy hogyan oldotta meg a bemutatásukat. „Ugye jó lesz!” – mondta és elégedetten mosolygott bajszkájá alatt.

Soha, senkit meg nem sértett és nem volt egy hangos szava, mindenkivel a legnagyobb tisztelettel beszélt, igazi úriember volt. Kérni mindig csak egyszer kért, ha elfelejtették, amit megígértek neki, megoldotta másként. Olyan ember volt, akit jókedvében teremt az Isten

A könyvtár bejárata előtti esernyőtartóba bökött sétabotja jelezte, hogy itt van, munkálkodik a könyvtárban. Mun-

katársa és barátai ma is keresik, látni vélik azt a botot. Nagyon hiányzik.

Indítványozta, hogy az Egyesület elnökeinek és főtítkárainak fényképei kerüljenek ki függesztésre a könyvtárban. Meglesz. Erről elnökségi határozat is

szól. Csak sajnós Riedl Gyula volt főtítkár neve alatt már két évszám kerül feltüntetésre. Gyula Bácsi a te fényképed, melyről ránk tekintesz, örködni fog a könyvtár felett és figyelmeztet bennünket vállalt kötelezettségünkre.

A középkorban nem könyvtárosnak, hanem a könyvtár őrének nevezték azt, aki felelős volt mindenért. Riedl Gyula ebben az értelemben is az volt: az Országos Erdészeti Egyesület Wagner Károly Erdészeti Szakkönyvtárának őrre. A rosszullet is itt lepte meg hazafelé indulóban.

Kilencvenedik születésnapján trefásan azt mondta, hogy húsz éve nem vette ki a szabadságát, mert gyűjti egy nagyobb pihenőre. Ez most elkövetkezett. Gyula Bácsi nem feledünk el, nem feledhetünk el, velünk leszel. Most, Isten veled!

Szonett helyett Riedl Gyula emlékére

Láthatatók feleim, ballagni nyárból az őszebe...

Harmatos mezsgye ígézi,
Koppant a botja hegyével,
S gondolatok halmain méllázik, felderül
közben.

Hallhatatók szavait, éledt az ajkán a múltunk...

Százados könyvseregéből
Porzik a sorközi mottó:
Nemzedékek szakbecse egybe karol,
megtanultuk.

Néznénk még, de messze már, túl a kilencedik ikszen,
Címerünk égbe emelve...
Kharón és a ladik vár rá a titokzatos Styxen.

Bedő, Divald és Wagner szelleme volt amulettje,
Ez marad itt örökünknek,
Csillag, mely jó irányt jár, ösztönöz
érdemes tetterre.

Apatóczy István

